

Celălalt fiu

Traducere de Ciprian Șiulea

Prolog

Vehiculul mergea repede, virând brusc și accelerând și frânând neregulat. Sophie nu auzea bine. Totul părea înăbușit, ca și cum ar fi fost sub apă. Sirena ambulanței care urla în noaptea întunecată ajungea la ea monotonă și îndepărțată.

O lumină albastră rece și aspră se învârtea în spațiul din jurul ei. Era întinsă pe o targă de care era legată și simți cum ambulanța se hurducă.

Încercă să privească în jur. Partea din spate a ambulanței părea un tunel, ca și cum ar fi fost alungită. Totul era ca un vis febril.

Îl văzu pe Jens, ceea ce o făcu să se simtă mai protejată. Jens se apropie de ea. Sophie auzi ca prin ceată cum el încerca să-o consoleze, să-i spună că totul o să fie în regulă. Dar ea nu-l crezu. Pentru că toată fața lui spunea contrariul. Emana neliniște și mâhnire.

Sophie șopti numele persoanei care o înjunghiașe cu cutitul, repetând numele pentru ca Jens să o audă.

Lângă ea era un paramedic care lucra intens, concentrat.

Sophie privi în jos spre trupul ei, reușind să ridice capul foarte ușor. Pătuț care o învelea strâns era plină de sânge.

Cel care o înjunghiase răsucise cuțitul înăuntru ei; își amintea asta. La început îl înfipsează în ea cât de adânc putuse, apoi îl răsucise într-o parte și-n alta, ca să provoace cât mai multe stricăciuni, s-o omoare.

O cuprinse o mâncărime rece, o greață pe care slăbiciunea fizică imensă care părea să radieze de undeva din jurul gâtului o făcea și mai apăsațioare. Aceasta a fost urmată de o senzație amețitoare că stătea cu capul în jos, impondabilă, într-o stare de alienare mentală, că era pe punctul de a cădea de pe un pisc, peste un hotar, de a pierde totul. Sophie nu mai putea rezista. Răceala se accentua, străbătându-i întreaga ființă, și ea începu să tremure. Frisoanele îi cuprinseră tot corpul, puternice și incontrolabile. Paramedicul stătea aplecat deasupra ei, apăsandu-i trupul pe targă cu toată greutatea lui, încercând să-o țină nemîșcată. Sophie se uită în ochii lui și văzu frică.

Apoi își dădu seama ce se întâmpla. Sophie se auzi spuñând *Nu* de mai multe ori. *Nu, Dumnezeule mare, nu pot să fac una ca asta, nu acum...*

Își dădu seama că avea să moară.

Partea întâi

Cu patru săptămâni înainte

1 (Istanbul)

Cafeaua era dulce, neagră și vâscoasă.

Sophie o lăsa neatinsă, ca și Aron, care stătea lângă ea, în camera luxoasă, ascultând cum Basir, turcul gras aflat în fața lor, de cealaltă parte a biroului, încearcă să se târguiască și să obțină un avantaj.

În spatele trupului masiv al lui Basir stătea bodyguardul lui, tacut. Musculos și cu ten măsliniu, stătea acolo atent, observând totul. Bodyguardul îi percheziționase minuțios, fără menajamente, înainte de întâlnire. Acum totul era în regulă. Basir le zâmbea ca și cum ar fi fost vechi prietenii. Însă nu se mai întâlniseră niciodată. Basir era o fațadă, armele erau menite să ajungă altundeva. Nu conta unde. Dar Basir era important, pentru că el era cel cu care negociau. Basir era foarte vorbăreț. Flecărea și trăncănea ca și cum simpla cantitate a cuvintelor rostite de el, și nu ceea ce spunea de fapt, i-ar fi creat o poziție mai bună.

Sophie îl întrerupse.

— O să trimitem marfa, și tu va trebui s-o ridici, spuse ea. Totul trebuie să meargă ca la carte, altfel lucrurile se pot bloca. Și dacă se blochează, există un risc mai mare să se facă greșeli.

Basir îi respinse îngrijorarea cu un gest al mâinii.

— Știu orașul astă. Știu pe toată lumea, polițiști, vameși, funcționari de la transport. Ăsta e orașul meu; totul o să fie în regulă, credeți-mă.

Camera era ostentativă, exagerată. Totul era roșu-închis — covoarele groase, perdelele lungi, mobila mare și greoie, ornamentele de alamă de pretutindeni.

— Atunci pentru ce ai nevoie de noi? întrebă Sophie.

Basir zâmbi ușor șovăitor.

— Voi aveți armele, spuse el.

— Și o să le livrăm în loturi mici, pe o perioadă de patru luni. Așa o să facem treaba asta.

— Iar noi o să plătim după fiecare lot, spuse Basir. Credeți-mă, asta e cea mai bună modalitate.

— Eu te cred, dar nu aşa o să meargă lucrurile, spuse Sophie zâmbind.

Basir păru ofensat.

— Nu?

În camera vecină sună de două ori un telefon.

— Plătiți într-o singură tranșă pentru tot, spuse ea calm. Cât mai repede.

Basir aruncă o privire rapidă spre ceasul lui.

— Și dacă lucrurile chiar se blochează, dacă se întâmplă ceva? întrebă el. Dacă pierdem un lot?

Sophie zâmbi.

— Te grăbești? îl întrebă ea.

Basir se prefăcu că nu înțelege.

— Te-ai uitat cât e ceasul, explică Sophie.

— Fac asta din când în când. Tu nu?

Râsul lui părea fals și jucat. Aproape ca o tuse.

Basir nu era cum se așteptase ea să fie. Potrivit celor care ajutaseră la stabilirea întâlnirii, Basir ar fi trebuit să fie un

om rezonabil. Calm, direct și necomplicat, cu o anumită onoare în modul în care făcea afaceri, în ciuda naturii afacerilor lui. Însă bărbatul acesta era foarte diferit.

— Da, atunci când mă grăbesc, spuse ea.

— Ei bine, eu nu mă grăbesc, spuse Basir râzând iar.

Totul părea foarte ciudat. Sophie aruncă o privire spre Aron, să vadă dacă și el avea aceeași impresie. Aron era ocupat să-l studieze pe Basir.

— Care era întrebarea? îl întrebă ea pe turc.

— Da, care era întrebarea...? murmură el, părând ușor derutat.

Basir aruncă o privire spre bodyguardul lui, care îi răspunse încet în turcă, fără să-și ia ochii de la Aron.

— Dacă pierdem un lot..., spuse Basir.

— N-o să pierdeți, spuse Sophie. Tocmai ai spus asta: pentru că știi pe toată lumea. Știi ce se întâmplă în orașul ăsta. E al tău.

— Așa e.

Basir râse iar. Devenea din ce în ce mai agitat.

Sophie se gândi la situație. Avea senzația că Basir privește aceste negocieri ca pe ceva ce trebuie suportat și că vrea să scape de acolo. Că motivele lui pentru a sta acolo erau foarte diferite de ale ei. Că nu era vorba deloc de afaceri. Pentru că dacă ar fi fost, nu aşa se făceau lucrurile.

— Deci ce spui, Basir? îl întrebă ea.

El se prefăcu că se gândește. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație. Era descumpănit.

— Atunci să facem cum spuneți voi, răsunse el. Vă plătim acum; voi aranjați să ne trimiteți armele, cum ați sugerat. Probabil că aşa e cel mai bine.

Așa, pur și simplu? Sophie simți lângă ea reacția electricată a lui Aron. Si el avea aceeași senzație ca ea.

Bodyguardul își schimbă poziția pe scaun. Aron observă

asta.

— Mulțumesc, Basir.

— Mai rămâneți să bem cafea, spuse el.

Acum greșelile se înmulțeau și devineau grosiere. Nu bei cafea după încheierea unei afaceri. Nu cu un om ca acesta. Bei înainte. Și ei făcuseră deja asta. Conversație moartă care nu ducea nicăieri.

Sophie se întoarse spre Aron. Acesta îl privea fix pe Basir, citindu-l ca pe o carte deschisă.

— Aron? îl întrebă ea.

— Știu, spuse el încet.

Auziră pași grei pe scările din fața ușii închise. Pași care se apropiau de ei.

Bodyguardul duse mâna spre pistolul din tocul de sub umăr. Aron se aruncă spre el, în timp ce Sophie se repezea la ușa din spatele lor. Nicio cheie, doar clanță. Sophie înșfăcă un scaun și îl propti sub clanță. Bodyguardul era inconștient. Aron trecuse la Basir, pe care îl întinsese pe podea. Un prespapier de plumb îl rezolvă pe turcul îndesat.

Bubuituri în ușă.

Erau la etajul patru. Nu aveau pe unde să iasă decât pe ușă.

Aron înșfăcă pistolul bodyguardului, răsturnă biroul și îndreptă pistolul spre ușă. Sophie se ghemui lângă el. Loviturile devineau mai puternice. Ușa era pe cale să cedeze.

La semnalul lui Aron, Sophie trase scaunul și ușa se deschise violent.

Aron trase mai multe focuri în succesiune rapidă, mișcând pistolul câțiva centimetri dintr-o parte în alta, până când încărcătorul se goli și pistolul începu să țăcăne. Apoi Aron dipăru în spatele biroului.

Tăcere. Praf de pușcă, miros de cordită. Sophie privea fix într-un punct al podelei, încercând să se concentreze. Inima îi bătea atât de tare în piept, încât avea impresia că se aude în întreaga cameră.

Dintr-o dată, Aron apăru lângă ea, o trase în picioare și o adăposti în spatele lui.

— Coborâm; stai lângă mine. Când spun *oprește-te*, te oprești. Când spun *mergi*, mergi.

Ieșiră din cameră, călcând peste cadavrul din ușă. Pe scări mai era unul, întins pe spate. Sophie încercă să nu se uite. Aron luă un pistol de lângă cadavru și merse mai departe, prudent. Îi dădu încet instrucțiuni lui Sophie. După câteva minute ajunseră la parter. Afară fremăta viață, mopeduri, motociclete, oameni.

Aron îi spuse să aștepte până verifică strada. Apoi îi făcu semn să vină.

Când ieși în stradă, pe Sophie o izbi mirosul de gaze de eșapament.

Se pierduse în multime și se îndepărta rapid. După o vreme, Sophie întoarse capul și se trezi că privește în ochii unui bărbat care își croia drum spre ei prin multime. Un bărbat solid, cu ten măsliniu, de aproape doi metri înălțime, care mergea rapid și hotărât.

— Aron! spuse ea.

Aron îl văzuse și el pe bărbat. O prinse pe Sophie de braț și o luă la fugă, apoi îi dădu drumul. Sophie rămase aproape de el. Adrenalina îi curgea prin trup, protejând-o de emoții puternice. Trebuia pur și simplu să scape, să ajungă în siguranță.

Traversară în grabă o străduță plină de oameni, împingându-i și croindu-și drum cu forță. Sophie privi în spatele lor; bărbatul se aprobia. Era mai rapid, mai agil.

La capătul străduței se deschidea o piață mare.
Respect pentru oameni și cărți

— Acolo, spuse Aron.

Dar piața era complet deschisă. Sophie vră să obiecțeze, să spună că ar trebui să se ascundă, dar Aron pornise deja într-acolo și ea se repezi în urma lui.

În spațiul deschis al pieței, Aron se opri brusc, apoi îi dădu rapid instrucțiuni clare:

— Ne despărțim. Du-te la aeroport și pleacă acasă. Asigură-te că nu te urmărește nimenei și nu încerca să mă contactezi. O să te contactez eu!

Aron era concentrat. Așa era întotdeauna, când lucrurile o luau razna. Scoase pistolul, se lăsa pe un genunchi și ținti spre bărbatul care intra în piață.

— Pleacă de-aici, acum! se răsti Aron la ea.

Ținti și apăsa pe trăgaci, dar pistolul doar țăcăni.

Adrenalina care o purtase pe Sophie până aici începu să scadă. Teama și anxietatea se strecuau în sufletul ei și puneau stăpânire pe ea. Sophie respira greoi, cu efort, în timp ce alerga spre celălalt capăt al pieței. Privi în urmă și văzu cum Aron aleargă spre bărbat și îl atacă cu precizie militară, abătând asupra lui o ploaie de lovituri de pumn și picior, înainte să cadă amândoi la pământ.

Sophie continuă să alerge spre celălalt capăt al pieței. Străzi, fețe venind spre ea, miroșuri puternice. Nu știa încotro merge, știa doar că trebuie să fugă. Alergă timp de douăzeci de minute printr-un labirint de pasaje și străduțe înguste.

Ajunsă la un restaurant relativ gol, care dădea spre o stradă pietonală însuflețită. Se duse și se așeză la o masă din spatele întunecat al restaurantului, de unde avea un unghi bun asupra sălii și străzii de afară. Încă tremurând din toată ființa ei, Sophie comandă apă.

Se întrebă dacă Aron reușise să scape cu bine sau bărbatul o urmărea acum pe ea. Încercă să se gândească. Planificaseră acea întâlnire mult timp. Minuțios, verificând fiecare detaliu. Oamenii, locul de întâlnire, circumstanțele. Analizaseră, examinaseră, încercaseră să prevadă totul. Li se păruse a fi o operațiune sigură. Atât de sigură, că Aron părăsise pentru prima oară ascunzătoarea din Spania unde avea grija de Hector. Afacerea asta avea să fie importantă. Iar ei aveau nevoie de bani.

Dar lucrurile ieșiseră cu totul altfel. De ce?

Un chelner îi aduse sticla de apă și un pahar, le așeză pe masa din fața ei și plecă. Sophie deșurubă capacul, nu-și mai bătu capul cu paharul și bău cu înghițituri mari direct din sticlă. O puse jos și încercă să-și tragă răsuflarea.

Făcea asta de șase luni, făcea ce i se spunea, făcea tot ce îi spunea Aron să facă. Călătorea peste tot și se întâlnea cu partenerii de afaceri ai lui Hector — infractori manipulatori în care nu puteai avea încredere și pe care ea îi disprețuia, majoritatea bărbăți maturi cu minti de copil, imprevizibili, impulsivi și, în ultimă instanță, extrem de periculoși. Principalul scop al deplasărilor ei era să calmeze mereu situația și să îi asigure pe oameni că Hector e bine și că dirijează operațiunile din ascunzătoarea lui. Însă asta era o minciună. Lucrurile nu mergeau bine și Hector nu dirija operațiunile din ascunzătoarea lui. Era în comă, în comă profundă, după ce el și Sophie fuseseră atacați în timp ce mergeau de la aeroportul din Málaga la casa din Marbella a tatălui lui Hector, în urmă cu șase luni.

Acum Aron conducea organizația, printre altele. Dar Ernst, Leszek și cu ea îl ajutau. Făceau totul ca să mențină corabia pe linia de plutire. Rolul ei era un fel de fațadă a organizației și rezulta din faptul că nimeni altcineva nu

putea să-și asume acel rol. Aron și Leszek erau amândoi foarte inteligenți. Dar erau oameni de acțiune, bărbați violenți. Ernst era extrem de logic, dar era incompetent social, incapabil să trateze cu oamenii. Așa că Sophie ajunse să facă asta, și o făcea bine.

Însă detesta poziția pe care o avea. Era însăspăimântată. Însăspăimântată când se ducea seara la culcare, însăspăimântată când se trezea. N-ar fi vrut să fie astfel, ar fi vrut să fie liberă. Dar nu avea de ales. Hector o legase de organizația lui, înainte să fie împușcat. Sophie era o amenințare pentru ei; știa prea multe. Asta era și motivul pentru care Aron o pusese în poziția în care era acum. Atâtă timp cât lucra pentru ei, era implicată, făcea parte din tot, era complice. Ceea ce însemna că putea fi controlată și era în mai mică măsură o amenințare. Și totul depindea de Hector. Soarta ei era în mâinile lui, chiar și în timp ce el zacea în comă, inaccesibil. Hector o plăcea. Aron știa asta. Dacă nu ar fi existat relația dintre Sophie și Hector, Aron ar fi dus-o cu mașina în pădure și ar fi împușcat-o de mult; Sophie era sigură de asta.

Sophie era prinsă în capcană și avea să rămână așa până se trezea Hector. Dacă se trezea...

Și dacă el murea?

Atunci, cel mai probabil, avea să moară și ea.

*

Patru ore mai târziu, Sophie era în drum spre casă. Istanbulul dispăru sub ea în timp ce avionul urca. Orașul era imens, întins în toate direcțiile.

Sophie își ținea mâinile strâns împreunate.

*

Ateriză pe Aeroportul Arlanda din Stockholm și arătă la vamă pașaportul fals. Trecu prin sala de sosiri, ieși în aerul rece de ianuarie și se urcă într-un taxi.

Protocolul de securitate era întotdeauna același. Trebuia să facă mari ocoluri ca să ajungă unde voia să meargă. Nici astăzi nu făcu altfel. Schimbă de două ori taxiul. Nu o urmărea nimeni. Asta era regula pe care trebuia să o respecte.

În cele din urmă, Sophie ajunse acasă, în apartamentul ei de pe Eriksbergsgatan. Ea și cu Albert locuiau acolo sub nume false. Părăsiseră vila lor din Stocksund cu câteva luni în urmă. Luând totul în calcul, era foarte posibil ca apartamentul să fie cel mai sigur loc pentru ei.

Albert era treaz, chiar dacă era târziu, și veni cu căruciorul cu rotile în hol atunci când ea intră înăuntru.

— Bună, mamă.

— Bună, Albert, spuse ea.

El nu o întrebă unde fusese; nu o întreba niciodată. Între ei exista un acord tacit. Cu cât Albert știa mai puțin, cu atât era mai în siguranță.

— O să fac un ceai, spuse el intrând cu căruciorul în bucătărie.

Ea îl urmă și se așeză pe un taburet. O vreme se ascunse, prefăcându-se că răsfoiește un ziar de pe blat.

Albert, pe care Sophie îl privea cu coada ochiului, arăta ca un băiețel. Dar nu era. Avea aproape șaptesprezece ani. Un adolescent atent la aspectul lui, sportiv, doritor să facă tot posibilul pentru a duce o viață cât mai normală, în ciuda leziunii de la coloana vertebrală.

Dar, în mod evident, viața fusese diferită după ce Albert fusese călcat de o mașină, cu șase luni în urmă: avea mai puțini prieteni, însă Anna era în continuare prezentă. Sophie vedea dragostea dintre ei, era reală. Era mai mult

decât suficient pentru ea. Dar mai era și altceva. O tristețe pe care el nu o putea gestiona, pe care ea nu o putea gestiona, despre care ei nu puteau vorbi.

— Verde sau negru? o întrebă Albert.

— Negru, te rog, spuse ea.

Sophie îngăduia aceluia lucru să trăiască în interiorul ei. Uneori se umfla și creștea, devinea imens și ocupa atât de mult loc că de câteva ori fusese constrânsă fizic să vomite. Știa că nimic nu l-ar putea face să dispară. Era mereu prezent, ferm ancorat în fiecare aspect al vieții ei — vinovăția. Deoarece consecințele acțiunilor ei erau motivul pentru care el stătea în căruciorul acela. Vina ei. *Indirectă*, ar fi spus o persoană mai binevoitoare. Dar, directă sau indirectă, rezultatul era același în ce-l privea pe fiul ei.

Vina ei...

Sophie jucase un joc dubios. Își imaginase că ea controlează situația. Dar nu putea să facă asta. De o parte era o polițistă, Gunilla Strandberg, care voia ca Sophie să o informeze despre Hector Guzman, care era de cealaltă parte. Sophie încercase să găsească o cale de mijloc între cei doi, încercase să facă ce era corect. Dar poliția era coruptă. Nu exista nicio variantă corectă. Asta condusese la faptul că bătăușii Gunillei dăduseră cu mașina peste Albert, când încercaseră să-l răpească pentru a o șantaja pe Sophie. Albert își rupsese coloana, atât de sus, că probabil nu avea să se mai dea jos din căruciorul acela niciodată.

Vina ei...

Sophie își luase concediu de la slujba de asistentă din spital ca să îl îngrijească pe Albert acasă. Vinovăția și suferința ei mergeau mâna în mâna și păreau să sporească pe măsură ce trecea timpul. Își dăduse seama că nu trebuie să i se opună, ci doar să-l lase să crească, să facă parte din ea.